

XXXIX. CERTAMEN CICERONIANUM ARPINAS

Beszámoló

Borongós az idő 2019. május 9-én, de mi, a magyar delegáció tagjai, 14 diák és két kísérő tanár (Kudari Enikő a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumból és Biczóné Porcsin Judit a debreceni Tóth Árpád Gimnáziumból) jókedvűen és elszántan indulunk a Liszt Ferenc Repülőtérrel az örök város felé. Utunk célja Arpino, ahol minden évben ebben az időpontban (május 9-12.) rendezik meg a Cicero-versenyt, amelyen a kontinens számos országának legkiválóbb latinosai mérik össze tudásukat. Már maga a repülés is várakozással töltötte el a csoportot, különösen azokat, akiknek ez volt életük első repülőútja. Rómába megérkezve utunkat Frosinone felé folytattuk. Majd hosszú, kissé kalandos úton busszal jutottunk el Arpinóba, ahol elfoglalhattuk szálláshelyünket.

A péntek délelőtt korai ébredéssel kezdődött és kemény munkával telt, hiszen a diákoknak meg kellett küzdeniük Cicero 12. Philippikája egyik részletének lefordításával, és ehhez kommentárt is kellett írniuk. A tanulók öt órán keresztül dolgozhattak, s fordították saját anyanyelvükre a kijelölt szöveget, amely a mi diákjaink számára igen hosszúnak és nehéznek bizonyult. Míg a diákok dolgoztak, a tanárokat a helyi Cicero Kör látta vendégül. A szíves vendéglátásról az úton útfélen megjelenő színes falragaszok is tanúskodtak: ESTOTE HOSPITES IN CICERONIS PATRIA, vagy Arpinum omnibus qui Certamini Ciceroniano intersunt salutem dicit. A diákok számára a jól megérdemelt munka gyümölcse a délutáni kirándulás – a közeli vár Ciceróról elnevezett tornyába - és az azt követő ismerkedési est volt, amelyen mi, tanárok is részt vettünk, s ahol a lengyel, a szerb, a magyar, a német diákok is megtalálták a közös nyelvet és remekül tudtak együtt beszélgetni, szórakozni.

A következő napon Arpino nevezetességeivel ismertettek meg minket a helyi gimnázium diákjai, délután pedig ellátogattunk Monte Cassinóba, ahol meghallgathattuk az apát úr ékes latinsággal elmondott gondolatait. Vacsorázni ismét Arpinóba mentünk, ahol szép koncerttel és kiváló vacsorával fogadtak a szervezők. Itt lehetőség nyílt a tanár kollégák között a latin helyzetéről és a latin tanításról folyó eszmecsere is. Ez a beszélgetés rávilágított arra, hogy vannak bizony olyan irigylésre méltó helyek, ahol akár heti öt órában folyik a latin nyelv oktatása és nem ritka, hogy társul hozzá a görög nyelv elsajátításának lehetősége is. Persze összességében mindenki kiemelte, hogy a latin nyelv megmaradásáért szinte mindenhol harcolni kell.

Az utolsó Arpinóban töltött napon sor került az eseménysorozat zárására és az eredményhirdetésre. Sajnos nem sikerült a díjazottak között lennünk, az első helyen egy olasz diák végzett, de minden percét élveztük az Arpinóban töltött napoknak és mi tanárok is, de különösen a diákok megerősödtek abban a hitükben, hogy latinusnak lenni különleges adomány. Búcsút vettünk tehát Ciceró hazájától és külön buszokkal Rómába utaztunk. Itt megkerestük szálláshelyünket a Római Magyar Akadémián, amely gyönyörű helyen található a Tiberis partján, viszonylag közel a legtöbb látnivalóhoz. Este még Róma kútjait néztük meg a Piazza Navonán és persze a Trevi-kútba pénzt dobtunk, hogy újra visszatérhessünk az örök városba.

Másnap első utunk a Pantheonba, majd a Szent Péter Bazilikába vezetett, s kívülről megnézhattuk az Angyalvárat is. Sajnos szinte mindenütt kigyózó sor fogadott minket, s a biztonsági ellenőrzés miatt nagyon hosszúra nyúlt a várakozás. A nevezetességek bemutatása előzetes választás alapján a diákok feladata volt, s elmondható, hogy mindenki színvonalas, érdekes beszámolóval készült. Délután néhány templom került még sorra: az Il Gesu, a Loyolai Szent Ignác templom, s még éppen zárás előtt sikerült bejutni a falakon kívüli Szent Pál Bazilikába is.

Másnap a Callixtus katakombához indultunk, ami többek véleménye szerint az egyik legérdekesebb látnivaló volt a kirándulás során. Itt sikerült magyar vezetést kapnunk, ami még személyesebbé és emlékezetesebbé tette ezt a helyet. Délután Róma központjában a Capitolium, a Forum Romanum és a Colosseum következtek. Már mindenki a lábát fájlalta, s kellőképpen elcsigázott volt, de mikor ránéztünk a tervezett programra és láttuk, hogy még a San Pietro in Vincoli templom kimaradt, szó nélkül indultunk, s kerestük fel ezt a nevezetességet is. Estére senkit sem kellett ringatni, úgy elfáradt a csapat.

Az utolsó napon Róma esős, borús arcát mutatta. Erre a napra már csak a Lateráni Bazilika maradt és persze a repülőtérre való kijutás, ami elég hosszú és küzdelmes vállalkozásnak bizonyult. Sokszor egy talpaltnyi helyünk sem akadt, nemhogy még a bőröndöt is letegyük. De sikerült időben megérkeznünk a Ciampino Repülőtérre, s érdekes módon ugyanolyan borús idővel fogadott minket Budapest, mint amilyenel utunkra bocsátott.

Köszönjük ennek a felejthetetlen utazásnak a megszervezését Adamik Bála tanár úrnak és az olasz házigazdáknak, az anyagi támogatást az Emberi Erőforrások Minisztériumának és az Ókortudományi Társaságnak, a római szállás lehetőségét pedig a Római Magyar Akadémiának.

Biczóné Porcsin Judit

a debreceni Tóth Árpád Gimnázium történelem, latin és dráma szakos tanára